

תת"ע 3621/11/14 - מדינת ישראל נגד איריס אייש

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

16 יוני 2015

תת"ע 3621-11-14 מדינת ישראל נ' אייש
בפני כב' השופט ישראל ויטלסון, שופט בכיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

איריס אייש

הנאשמת

הכרעת דין

אני מזכה את הנאשמת מהעבירה המיוחסת לה בכתב האישום.

נגד הנאשמת הוגש כתב אישום, לפיו ביום 30.06.14 בשעה 10:42 בכביש 461 ק"מ 3.5, ביציאה מתחנת הדלק "דלק" לכיוון מזרח, לא צייתה לתמרור 302 (עצור) בכך שלא עצרה את רכבה לפני כניסתה לדרך החוצה. בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א 1961.

הנאשמת כפרה באשמה המיוחסת לה ונשמעו הראיות

מטעם התביעה העיד עורך הדו"ח השוטר רס"ב דודו אלבז.

עד תביעה העיד, כאשר עדותו נשענה רובה ככולה, על דו"ח ברירת המשפט, אשר רשם בעצמו ביום המקרה, התקבל וסומן כ - ת/1.

על פי עדותו, עת ישב בתוך ניידת כחול - לבן, שעמדה בתוך תחנת הדלק "דלק" באכיפת עבירות של אי ציות לתמרור (302), המוצב ביציאה מתחנת הדלק לכיוון מזרח, הבחין ברוכבת הקטנוע שיצאה מתחנת הדלק, הגיעה ליציאה האטה את מהירותה ופנתה ימינה מבלי לעצור עצירה מוחלטת, כמצוות התמרור. לאחר שהבחין בעבירה נסע אחרי הנאשמת תוך שמירת קשר עין רצוף עד לעצירתה לפני צומת מסובים.

מטעם ההגנה העידה הנאשמת בעצמה -

על פי עדותה, לאחר שתדלקה, רכבה על הקטנוע לכיוון היציאה מתוך תחנת הדלק, כאשר לפני הפניה ימינה הבחינה בתמרור עצור. עצרה עצירה מוחלטת והניחה רגל אחת על הרצפה, והמשיכה בנסיעה לכיוון מזרח, בהמשך ולאחר כדקה, נעצרה לפני צומת מסובים ע"י השוטר אשר רשם נגדה דו"ח.

דין והכרעה:

השאלות שבמחלוקת :

1. האם הנאשמת עצרה לפני שנכנסה לכביש 461, ואף הורידה רגל על הכביש?

2. האם תמרור העצור מוצב כחוק?

בשאלת "הורדת הרגל" לעניין חשיבות וכך לנוכח העובדה כי מדובר ברכב דו-גלגלי. עצירה מוחלטת מלאה לפני התמרור, ברכב מסוג זה, מחייבת הורדת רגל אחת לפחות וזאת לשם שמירה על שיווי משקל.

בשאלה זו העידה הנאשמת על עצמה בישיבת ההקראה מיום-30.12.15. "אני לא מודה בעבירה, לא הורדתי את הרגלים לקרקע"

בהמשך, בעת ניהול משפט ההוכחות העידה הנאשמת גרסה שונה, ולפיה היא הורידה רגל אחת לכביש- במעמד העצירה, לטעמי סתירה זו בגרסאותיה מחזקת את גרסת השוטר, עד התביעה ולפיה היא כלל לא הורידה את רגליה מהקטנוע בעת שחלפה על פני תמרור העצור. סוף דבר בנושא זה גרסת השוטר- היא העדיפה בעיני ואני מאמין לו.

אין ספק כי לא הוגשו האישורים הנדרשים לתקינות וחוקיות התמרור.

אני מזכה את הנאשמת מחמת הספק, בגין צל של חשש באשר לאופן חוקיות הצבת התמרור, ביציאה מתחנת הדלק האמורה.

בקשה לחיוב הוצאות

בפני בקשה להטלת הוצאות הגנה בתיק זה על המשיבה, מכוח הסמכות הקבועה בסעיף 80(א) לחוק העונשין תשל"ז-1977.

דין והכרעה

סעיף 80(א) לחוק העונשין קובע, כדלקמן:

"משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה, או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 בסכום שייראה לבית המשפט..."

דהיינו על פי סעיף 80(א) כאמור, על הנאשם הנטל להוכחת שני תנאים מצטברים, בבקשתו לפיצוי. האחד כי זוכה בדינו, או שהאישום נגדו בוטל מכוח סעיף 94(ב) לחסד"פ, והתנאי השני - שלא היה יסוד לאשמה או שישנן נסיבות אחרות המצדיקות הטלת פיצוי.

יש לבחון את תשתית הראיות שהייתה בפני התביעה עובר להגשת כתב האישום על מנת להיווכח האם היה יסוד

להאשמה. בית המשפט בוחן האם התביעה פעלה באופן סביר ובתום לב והאם על סמך החומר שהיה לפניו, היה תובע סביר מגיש כתב אישום כנגד הנאשמת.

בית המשפט העליון קבע בהלכת דבש- ע"פ 4466/98 **ראמי דבש נ' מדינת ישראל** - כי זיכוי של נאשם הינו בבחינת תנאי מוקדם, אך אינו תנאי מספיק, ונתון לשיקול דעתו של בית משפט.

"דעתנו היא כגירסה בתרא. לא אמרנו - אף לא נאמר - כי זיכוי טכני או זיכוי מן הספק יביאו בהכרח לשלילת שיפוי או פיצוי מנאשם, אך בה-בעת גם לא נאמר כי זיכוי "מוחלט" יביא מעצמו לפסיקת שיפוי או פיצוי. כל שאומרים אנו אינו אלא זה, שטיב הזיכוי - כל זיכוי, ונסיבות הזיכוי - כל הנסיבות; גם הזיכוי גם הנסיבות שיקולים שלעניין הם לבחינתו של בית-המשפט אם יורה או אם לא יורה על תשלום פיצוי או על שיפוי, ובמקום שבו יורה על שיפוי או פיצוי - על שיעורם של אלה..."

"אין די בכך שניווכח כי נאשם זוכה במשפטו. זיכוי של נאשם הוא תנאי מוקדם והכרחי אך אין הוא תנאי מספיק. שומה עליו על בית-המשפט להוסיף ולבדוק את תשתית הראיות שהיתה עובר להגשת כתב האישום לבית-המשפט, שרק כך יוכל להגיע לכלל מסקנה אם היה ואם לא היה יסוד להאשמתו של פלוני בדין פלילי ..."

לא מצאתי כי לא היה יסוד להגשת כתב האישום נגד הנאשמת, ולא שוכנעתי כי המאשימה פעלה באופן שאינו סביר או בחוסר תום לב. בהגישה את כתב האישום נגד הנאשמת היה בפני המאשימה חומר ראיות שהצדיק הגשת כתב אישום.

קיומן של "נסיבות אחרות המצדיקות זאת"

בע"פ 6721/01 **עזאם נ' מדינת ישראל** נז(3) 73 קבע בית המשפט העליון כי מן הפסיקה עולה רשימה של נסיבות - רשימה שאיננה סגורה - שעל פיהן יש ויפסקו הוצאות ופיצויים לנאשם שזוכה. כלשונו:

"בעיקר כוללת עילה זאת שתי קבוצות של נסיבות: הקבוצה הראשונה שעניינה ההליך המשפטי. כך לדוגמה כאשר התביעה פעלה בזדון או ללא סיבה סבירה; לא היה מלכתחילה אינטרס ציבורי בהעמדה לדין; לנאשם נגרם עיוות דין בשל התמשכות ההליכים; התביעה התרשלה בבדיקת טענת אליבי של הנאשם; היה זיכוי מוחלט מן האשמה בנסיבות מסוימות, להבדיל מזיכוי מחמת הספק; הוכח שהנאשם נפל קורבן לעלילה. לכך ניתן להוסיף גם מצב שבו היה הנאשם נתון במעצר במשך תקופה ממושכת, והתביעה הייתה יכולה לחזור בה מן האישום בשלב מוקדם יותר מן השלב שבו חזרה בה. הקבוצה השנייה שעניינה הנסיבות האינדיווידואליות של הנאשם, כמו לדוגמה כאשר נפגע התא המשפחתי של הנאשם; לנאשם נגרם נזק כלכלי או נפגעה בריאותו .

לסיכום

לאור העדפתי את גרסת השוטר , אשר ממנה עולה כי המבקשת אכן לא עצרה כנדרש לפני תמרור "העצור" המוצב במקום. ולאור חוסר הסבירות לדרוש משוטר אשר מבחין בנהג רכב מבצע עבירה בגין אי ציות לתמרור הוריה בדרך, לבדוק תחילה ובטרם יירשום דו"ח , האם התמרור הוצב כדין והתאמתו לרישומים נמצאים ברשומות החברה הלאומית לדרכים או ברשות המקומית הרלוונטית, החלטתי לדחות את הבקשה למתן הוצאות.

ניתנה היום, כ"ט סיוון תשע"ה 16 יוני 2015, במעמד הצדדים

עמוד 3